

A Kúria a dr. Szende László ügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek a dr. Németh Klára ügyvéd által képviselt **alperes neve** az alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt a a Kaposvári Városi Bíróságnál 2.P.21.615/2008. számon megindított és a Somogy Megyei Bíróság 1.Pf.21.574/2011/3. számú közbenső ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen az alperes által 63. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős közbenső ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 20.000 (Húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, külön felhívásra, az államnak pedig, felhívásra 70.000 (Hetvenezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A jogerős közbenső ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint a felperes és az alperes 1999. szeptemberi megismerkedésüket követően 2000. júniusában élettársi kapcsolatot létesítettek, amely 2005. június hó 20. napjáig állt fenn. Az élettársi kapcsolat fennállása alatt az alperes tulajdonában álló és az alperes szüleinek a haszonélvezeti jogával terhelt K., K. u. szám alatti családi házban éltek, de a felperes az ingatlanba bejelentkezve nem volt. Kapcsolatukat „hullámvölgyek” jellemezték, amelynek során a felperes több alkalommal 1-2 napot, esetleg egy hetet édesanyjánál

töltött a K., B. u. szám alatti ingatlanban. Élettársi kapcsolatukból 2001. január hó 19. napján K. utónevű leánygyermekük született, aki az alperes második gyermeke, mivel a korábbi házasságából szintén egy leánygyermek származott. A peres felek, a gyermekek és a felperes édesanyja a nyarak egy részét a felperes édesanyjának a b.-i nyaralójában töltötték. Ilyenkor a felperes reggelente friss pékárút hozott, míg a felperes édesanyja a család részére főzött. Az alperes 2005. június hó 20. napján a K., K. u. szám alatti ingatlant a felperes durva, agresszív magatartása miatt elhagyta, és az azt követő hetekben családtagjainál, ismerősöknél lakott, miközben a felperes 2005. augusztusáig az ingatlanban tartózkodott.

A felperes jövedelemadó bevallást a perbeli időszakban nem készített. Kezdetben vállalkozó volt, majd karosszéria-lakatosként, illetőleg autószerelőként dolgozott K.-n, később pedig a K. utcai családi ház udvarában megépített garázs ingatlanban alakította ki műhelyét. Emellett kutyatenyésztéssel is foglalkozott.

Az alperes a T. Áruházak Zrt.-nél, majd a **B. G.** Általános Iskolában dolgozott, mint közalkalmazott, végül két sikertelen térdműtétet követően, 2003. október hó 1. napjától rokkantosították. Bevételeit képezte a gyermektartásdíj, gyes, családi pótlék és rokkantnyugdíj. Szülei rendszeresen támogatták anyagilag, esetenként bevásároltak, szükség szerint megtankolták leányuk autóját, és fizették az óvodai térítési díjat. A háztartást az alperes vezette, ellátta az ezzel kapcsolatos szükségszerű tevékenységeket és mellette nevelte gyermekeit. A felperes édesanyja is gyakran vigyázott a gyermekekre.

Az élettársi kapcsolat előtt megkezdődött a ház felújítása, korszerűbbé tétele - megindult a villanyvezeték cseréje, valamint a szennyvíz-csatlakozás, amely utóbbi az életközösség fennállása alatt, illetve azt követően is folytatódott.

A felperes az ingatlanban, értékmegóvó, illetve értéknövelő beruházásokat hajtott végre. A beruházási munkák nagy részét felperes szervezte, bonyolította a fuvarokat. A felújítási, javítási, korszerűsítési munkák nagy részét az alperes szülei finanszírozták, míg a K. utcai ingatlanon dolgozó munkások, szakmunkások munkadíjának egy részét a felperes cseremunkával, autószerelési munkálatokkal viszonzta, kvázi barter alapon. Az élettársi kapcsolat ideje alatt történt meg a teljes családi ház elektromos vezeték kicserélése, felújítása, a két hálószoba kivételével, sor került a bejárati ajtó cseréjére, járda, valamint bejárati híd építésére, 32 nm-es garázs terveztetésére, építtetésére, melléképület, udvar rendberakására, kerítés építésére, valamint konyhabútor készült az ingatlanban. Emellett a lakóépület fűtési rendszere két radiátor átfordításával

korszerűsítésre került és megtörtént a tetőcsere is. Állagmegóvás kapcsán mázoltak, valamint festettek az ingatlanban.

Az élettársi kapcsolat megszűnése után a bejárati hidat újra kellett alperesnek készíttetni, mivel az egy nagy súlyú betonmixer kocsi alatt beszakadt. Ekkor kezdődött el a fürdőszoba teljes körű renoválása is.

A felperes többször módosított keresetében a felek élettársi közös vagyonának az akként történő megosztását kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest a **helyiség-i** hrsz.-ú, a természetben K., K. u. szám alatti ingatlanon végzett közös beruházások értéknövelő hatására figyelemmel 2.691.000 forint, mint megváltási ár (megtérítési összeg) megfizetésére, adja az alperes tulajdonába és birtokába a 7,5 méter hosszúságú konyhaszekrényt, hűtőszekrényt, elektromos sütőt, elektromos kerámia lapot, mosogatógépet, beépített kézi mosogatót, asztalt 4 székkal, valamint a nappali bútort és kötelezze az alperest (ingóságok értékkiegyenlítése, megtérítése miatt) 200.000 forint megfizetésére. Élettársi közös vagyon megosztása iránti követelése így 2.891.000 forint, mely összeg 15 napon belül történő megfizetésére kérte alperest kötelezni.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte és beszámítási kifogást terjesztett elő felperessel szemben.

Az alperes a jogalap tekintetében közbenső ítélet hozatalát kérte, amennyiben a bíróság úgy ítélné meg, hogy peres felek között élettársi kapcsolat állt fenn.

Az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes és az alperes 2000. június hónaptól 2005. június hó 20. napjáig élettársi kapcsolatban álltak egymással.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítélete ellen az alperes jelentett be fellebbezést, melyben a felperes keresetének elutasítását kérte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének helybenhagyására irányult.

A másodfokú bíróság a közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyta.

A jogerős közbenső ítélet indokolása szerint a felek élettársi kapcsolatának időszakában hatályos Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 685/A. § szerint két házasságkötés nélkül, érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő személy - ha jogszabály másként nem rendelkezik - élettársnak minősül. Erre tekintettel az alperes tagadásával szemben a

felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felek között a Ptk. 685/A. § szerinti gazdasági közösségre is kiterjedő élettársi kapcsolat állt fenn.

Nem volt vitás a perben az, hogy a felek között a megismerkedésüket követően az élettársi kapcsolat fennállásának megállapításához szükséges érzelmi kapcsolat fennállott. Az alperes arra hivatkozott ugyan, hogy a felek viszonya a nem kívánt terhessége miatt hamar megromlott. E tényállításának valódiságát viszont cáfolja az, hogy az érzelmi közösség megszakadása esetén az alperesnek lehetősége lett volna arra, hogy az ingatlanban tulajdoni hányaddal nem rendelkező felperest annak elhagyására szólítsa fel, a felperes azonban a kislány megszületését követően is bizonyítottan az alperes ingatlanában élt, szervezte annak felújítási munkálatait, az általa megterveztetett, majd megépített garázsban pedig karosszéria-lakatosi, illetve autószerelői tevékenységet folytatott.

A kihallgatott tanúk vallomása alapján a perben eljáró bíróságok bizonyítottan találták azt, hogy a felek szerelmi kapcsolata 1999. szeptemberétől állott fenn, a felperes terhére értékelték viszont annak a bizonyítatlanságát, hogy az említett időpontban a felek között a gazdasági közösségre is kiterjedő élettársi kapcsolat is létrejött volna. Bizonyítást nyert viszont az hogy a felperes azt követően kapcsolódott be az ingatlan felújítási és korszerűsítési munkálataiba, ahogy életvitelszerűen az alpereshez költözött, és dátumszerűen is igazolt az, hogy a felperes adott a tervező részére megbízást egy kb. 32 nm alapterületű építmény tervezésére, valamint az építési engedélyezési eljárás - alperes néven történő - lefolytatásának elintézésére, és e megbízás alapján a tervek 2001. június 20-án benyújtásra kerültek a földhivatalhoz. Erre tekintettel a jogerős közbenső ítélet az élettársi kapcsolat kezdetének időpontját 2000. június hónapjában, a megszűnésének időpontját pedig 2005. június 20. napjában határozta meg.

Az első- és a másodfokú bíróság egymással egyező álláspontja szerint az ingatlanra eszközölt értékmegővő, illetőleg értékemelő beruházások felperes általi elvégzésének, továbbá bizonyos szak-és segédmunkák díjának a felperes által végzett autószerelési- és karosszériaszerezési munkálatokkal történt viszonzásának tényével a felek közös gazdasági cél érdekében történő együttműködése megvalósult, hiszen az említett munkálatok az ingatlan értékét növelték és ezáltal vagyonszaporulat keletkezett.

Nem tulajdonítottak jelentőséget a perben eljáró bíróságok annak, hogy a 2001. február 14-én a felek együttesen jelentek meg a K. Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal Gyámhivatalában, ahol a felperes olyan tartalmú jognyilatkozatot írt alá, mely szerint a K. utónevű közös gyermekük szülői felügyeleti jogát minden

vonatkozásban az alperes gyakorolja, a jelen per alperese pedig az általa 9.P.21.116/2005. szám alatt a jelen per felperese ellen indított perben a felperes (ott: alperes) szülői felügyeleti jogának megszüntetését, a közös kiskorú gyermek nála történő elhelyezését, valamint a felperes arra való kötelezését kérte, hogy a lakását hagyja el és onnan a személyes használati tárgyait is pakolja el.

A szülői felügyeleti jog gyakorlásának az alperes általi egyedüli gyakorlása ugyanis nem azonos a gyermekről történő „lemondással”, a hivatkozott perben pedig a felek között a bíróság által jóváhagyott olyan tartalmú „részegyezség” jött létre, amely szerint a K. utónevű közös kiskorú gyermek a jelen per alperesnél került elhelyezésre, a felperes és a gyermek közötti kapcsolattartás körében azonban a bíróság a felek közös kérelmére a per szünetelését állapította meg.

A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel kifejtette, hogy a közbenső ítélet alapját képező tényállás csupán a peres felek között létrejött életközösség fennállását és annak időbeli kereteit határozta meg. Az említett tények meghatározása az ítélezési gyakorlat szerint az élettársak Ptk. 578/B. (helyesen: 578/G.) § (1) bekezdésén alapuló és a szerzésben való közreműködés arányában történő közös tulajdonszerzésének a jogalapja körébe tartozik, míg a követelés összecszerűsége tárgyában a bíróság az említett időbeli keretek között fennálló élettársi jogviszony tartama alatt megszerzett vagyontárgyak körének, értékének és a közös szerzéshez való hozzájárulás arányának a vizsgálata alapján dönt. A közös szerzésben való közreműködés arányának a megállapításához az együttélés alatti jövedelmi viszonyait, a háztartási munka ellátásában való részvételük, valamint a különvagyonaik mértékét is kell feltárni.

A jogerős közbenső ítélet ellen az alperes felülvizsgálati kérelemmel élt - annak tartalmát tekintve - elsődlegesen a másodfokú bíróság közbenső ítéltének a hatályon kívül helyezése, valamint az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének a megváltoztatása és annak megállapítása iránt, hogy a felek között élettársi kapcsolat nem, állt fenn, másodlagosan pedig a jogerős közbenső ítélet hatályon kívül helyezése, valamint az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítása iránt.

A felülvizsgálati kérelmének részletesen kifejtett indokai szerint a jogerős közbenső ítélet a Ptk. 658/A. §-át, valamint a Pp. 221. § (1) bekezdését sérti, ellentétes a Legfelsőbb Bíróság - BH 1996/258., 1994/252., 1988/184., 1982/142., 1994/79., száma alatt közétett, valamint a Pfv.II.21.744/2004, Pfv.II.20.640/2001. számú határozataiból kitűnő - ítélezési gyakorlattal, valamint a szakirodalommal.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős közbenső ítélet hatályban tartására irányult.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

I. A Pp. 213. § (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a keresettel érvényesített jog fennállása és a felperest ennek alapján megillető követelés összege (mennyisége) tekintetében a vita elkülöníthető, a bíróság a jog fennállását ítélettel előzetesen is megállapíthatja (közbenső ítélet) és ebben az esetben a tárgyalás a követelés összegre (mennyiségére) vonatkozóan csak a közbenső ítélet jogerőre emelkedése után folytatható.

A Legfelsőbb Bíróság több esti döntésében is rámutatott már arra, hogy az élettársi közös vagyon megosztása iránt előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában a jog fennállása és a felperest ennek alapján megillető követelés összege (mennyisége) vonatkozásában a vita elkülöníthető. Ilyen esetben a jogalap körébe tartozik az élettársi kapcsolat fennállásának, valamint a kezdete és megszűnése időpontjának megállapítása, míg a követelés összege (mennyisége) körébe tartozó kérdés a közös vagyon körének és értékének, a volt élettársak közös szerzéshez való hozzájárulási arányának valamint a felek közös vagyoni jutójának és mindezek alapján a felperest megillető követelés összegének a meghatározása.

A jogerős közbenső ítélet csak a felperest megillető jog fennállása tárgyában határozott előzetesen, ezért a Pp. 270. § (2) bekezdése alapján a jogerős közbenső ítélet elleni felülvizsgálati kérelem csak ebben a körben terjeszthető elő. A Pp. 273. § (2) bekezdése a) pontjának analóg alkalmazása alapján mellőzte ezért a Kúria a felülvizsgálati kérelem felperest megillető követelés összegszerűsége körébe eső részeinek az érdemi elbírálását.

II.1. A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemmel támadott és a Kúria által érdemben is elbírált körben a peres felek egymással ellentétes előadásának, a kihallgatott tanúk vallomásának, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. (1) bekezdésében foglalt elveknek egyébként is megfelelően történő értékelése alapján, megalapozottan állapította meg a felek jogvitájának az érdemi elbírálásához szükséges tényállást.

Ennek során a bizonyítási teher Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt főszabályának a helyes alkalmazásával értékelte az alperes terhére mindazon tényállítások bizonyítatlanságát, amelyek vonatkozásában az alperesnek állott érdekében az, hogy a saját tényállításait a bíróság valóban fogadja el.

Arra pedig a Legfelsőbb Bíróság, illetőleg a Kúria már számos eseti döntésében rámutatott, hogy sem megalapozatlannak, sem iratellenesnek nem minősül a megállapított tényállás önmagában amiatt, hogy egyes bizonyítékokkal ellentétes ugyan, más bizonyítékok azonban azt hitelt érdemlően alátámasztják, a bíróságnak a bizonyított tényekre alapított következtetése pedig nem tekinthető logikátlannak, illetve okszerűtlennek pusztán azért, mert az említett tények más, ugyancsak logikus, illetve okszerű következtetés levonására is alapot adhatnak.

A Pp. 270. § (2) és 275. § (3) bekezdésében foglaltakból viszont az következik, hogy a tényállás megállapításának a módjára vonatkozó és az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi szabálysértés hiányában a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálati eljárás keretében történő felülmérlegelésének, a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye.

2. Az első- és a másodfokú bíróság a közbenső ítéletének indokolásában - a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek megfelelően - röviden előadta az általa megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozott azokra a jogszabályokra, amelyeken az ítélete alapszik, megemlítette röviden azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, és utalt azokra az okokra is, amelyek miatt valamely tényt nem talált bizonyítottnak.

Ennél részletesebb indokolási kötelezettséget sem a Pp., sem más jogszabály nem ró a bíróságra, és nem követeli meg azt sem, hogy a jogvita érdemi elbírálására irányadó jogszabályok mellett a felek által hivatkozott valamennyi eseti döntés értékelésére külön-külön is kitérjen. Alaptalanul hivatkozik tehát az alperes arra, hogy a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettségét elmulasztotta volna azzal, hogy az általa hivatkozott bírósági határozatokban kifejtettekkel ellentétes álláspontját nem indokolta meg.

III. A Ptk. 587/G. § (1) bekezdése szerint az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont, azzal, hogy ha a közreműködés aránya nem állapítható meg, azt azonos mértékűnek kell tekinteni és a közös háztartásban végzett munka a szerzésben való közreműködésnek számít. A Ptk. 685/A. § felek életközösségének a megszűnésekor

hatályos szövege értelmében pedig élettársnak két házasságkötés nélkül, érzelmi és gazdasági közösségben élő személy minősül, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

Az utóbb hivatkozott törvényhely szerinti élettársi kapcsolat fogalma az egységes ítélkezési gyakorlat szerint feltételezi a felek közös lakásban való együttélését, a közös háztartás fenntartását, a felek közötti érzelmi és gazdasági közösség fennállását, valamint azt is, hogy harmadik személyekkel szemben az összetartozásukat minden vonatkozásban vállalják. A felsorolt tényállási elemek együttes megvalósulása esetén tehát az életközösség fennállását meg kell állapítani (Pfv.II.20.759/1993.).

Nem tulajdonít viszont jelentőséget a bírói gyakorlat az élettársi viszony megállapíthatósága szempontjából annak, hogy a felek milyen módon kezelték az együttélés alatt a jövedelmüket és a közös háztartás fenntartásához milyen módon járultak hozzá. Az élettársi kapcsolatban sem követelhető ugyanis szigorúbb elvárás a vagyonnevelésben, mint házastársak esetében. Nem zárja ki ezért az élettársi kapcsolat megállapíthatóságát önmagában az, hogy a közös gazdálkodás során a pénzkezelést kizárólag az egyik fél végezte, úgyszintén az sem, ha a közös háztartással kapcsolatos kiadásokat, illetve tevékenységet kizárólag az egyik fél viseli, illetve fejt ki, a másik fél pedig a saját - ugyancsak külön kezelt - jövedelmét kizárólag közös célú megtakarításokra, illetve közös célokat szolgáló vagyontárgyak megszerzésére fordítja. E tekintetben tehát nem a pénzkezelés formális módja, hanem a jövedelmeknek a közös életvitelhez való felhasználása, a megtakarításnak az együttélést szolgáló célra való fordítása az, ami a gazdálkodás jellegét meghatározza" (P.törv.II.20.272/1990. sz.).

Az élettársi kapcsolat törvényi elemeinek meglétét, illetve hiányát a felek körülményeire, valamint az eset egyedi sajátosságaira tekintettel kell vizsgálat tárgyává tenni. A közös háztartásban élők vagyoni viszonyaira vonatkozó szabályok alkalmazására azonban csak akkor kerülhet sor, ha legalább hallgatólagosan egyetértenek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyon közös legyen (BH 1998/12/588.).

Nem volt vitás a perben az, hogy a perbeli időszakban a felek között érzelmi és nemi kapcsolat állt fenn, amelyből gyermekük is származott, és róla közösen gondoskodtak, az pedig bizonyítást nyert, hogy közös lakásban és közös háztartásban éltek, az összetartozásukat harmadik személyekkel szemben is felvállalták, és a felperesnek a perbeli ingatlan alperes által már megkezdett felújításába, illetve korszerűsítésébe való bekapcsolódásával az értéknövelő beruházásokban való közreműködésével a felek közötti gazdasági együttműködés, a közös gazdasági cél is megvalósult.

Az ítélezési gyakorlattal összhangban jutott tehát a jogerős közbenső ítélet arra a helyes jogi következtetésre, hogy a felek között a Ptk. 685/A. § szerinti élettársi kapcsolat állott fenn.

Téves az alperesnek a fentiekkel ellentétes az a felülvizsgálati érvelése, hogy a felek kapcsolata nem felelt meg az élettársi kapcsolat törvényes feltételeinek, mert azt a felek az ő szülei előtt soha nem vállalták fel, az ingatlan felújítása és korszerűsítése pedig nem a felperessel, hanem az édesanyjával közös célja volt.

Az életközösség alperesi szülők előtti felvállalása hiányának ugyanis nyilvánvalóan az volt az oka, hogy az alperes édesanyja ellenezte a felek kapcsolatát és nem járult hozzá a felperesnek az ingatlanba való beköltözéséhez sem. A felperes azonban az ingatlanba ennek ellenére beköltözött, és - bár az élettársi kapcsolat fennállása szempontjából ennek nincs jogi jelentősége - a per adatai arra utalnak, hogy a felek kapcsolatának a változatlan fennállásáról az alperesi szülőknek - legalábbis valószínűsíthetően - tudomása volt (alperes gépkocsijának a felperes általi használata, mindkét gépkocsi állítólagos alperesi szülők általi tankolása, a felperes által az alperes édesanyja részére végzett munka anyagköltségének elszámolása, stb.).

A felújításához és korszerűsítéséhez ugyanakkor kétségtelenül az alperesnek mint tulajdonosnak és az édesanyjának mint haszonélvezeti jogosultnak fűződött elsődleges vagyoni érdeke. Ebből viszont nem következik az, hogy a peres feleknek nem lehetett volna közös célja az, hogy a gyermekükkel közös lakhatását és a felperes kereső tevékenysége folytatásának a lehetőségét az ingatlan - igényeiknek megfelelő - felújítása és átalakítása útján oldják meg.

Arra helyesen hivatkozik ugyan az alperes, hogy a gazdasági közösség fennállása, illetőleg a közös gazdasági cél érdekében történő együttműködés tényének megállapításához általában nem elegendő az, ha felek szándéka csupán egyetlen ingatlan megszerzésére és felújítására irányul (Pfv.II.21.744/2004.).

A peres felek azonban az életközösségük ideje alatt - az ingatlan felújításában való közös közreműködés mellett - közös háztartásban éltek, közösen gondoskodtak a háztartásukban nevelkedő két gyermekről és közösen vásárolták meg a szükséges ingóságokat is. A mindezekkel felmerülő költségek viseléséhez pedig a per adatai szerint - a pénzkezelésük módjától és az alperesi szülők anyagi segítségétől függetlenül - a jövedelmeikkel és személyes munkájukkal mindketten egyaránt hozzájárultak. Nem ad alapot annak megállapítására, hogy a felperes az együttélés alatt semmiféle jövedelemmel nem rendelkezett, önmagában az, hogy az említett

időszakban adóbevallást nem nyújtott be, az építkezésre vonatkozó számlákat nem csatolt be, a volt felesége által ellene gyermektartásdíj felemelése iránt indított perben pedig úgy nyilatkozott, hogy jövedelme nincs. Olyan adat pedig a perben nem merült fel, amely arra utalna, hogy a felperes az építkezésben, illetőleg annak megszervezésében kifejtett munkájának az értékével a saját lakhatásáért és a közös gyermek eltartásáért „fizetett” volna az alperesnek.

Nem zárja ki a felek közötti érzelmi és gazdasági közösség fennállásának tényét végül az sem, hogy a felek kapcsolata hullámozó volt, a felperes az alperes terhességét nem kívánta, a közös gyermek megszületését követően a szülői felügyeleti jogáról a gyámhatóság előtt tett nyilatkozatában lemondott, az életközösség megszűnésekor pedig az alperes a felperes fenyegető magatartása miatt kényszerült a lakásból való eltávozásra. A per adataiból ugyanis kitűnik az is, hogy az alperes a közös gyermek megszületésénél jelen volt, a közös és az alperes gyermekével egyaránt foglalkozott, azt pedig az alperes a gyámhatóságon maga adta elő, hogy a felperes gyermek eltartásához hozzájárul. Ilyen körülmények mellett a felperesnek a szülői felügyeleti jogáról való önkéntes lemondását nyilvánvalóan nem a felperesnek az alperessel, illetőleg a gyermekkel szembeni érzelmi közömbössége, hanem valamelyik vagy mindkét fél anyagi vagy egyéb megfontolásai is befolyásolhatták.

A kifejtettek miatt a Kúria a jogerős ítéletet – az érdemi döntés részletesen kifejtett helyes indokaira a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csupán utalva – a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint az 1990. évi XCIII. törvény (It.) 74. § (3) bekezdésére tekintettel irányadó a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett a Kúria a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének, valamint a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről.

Budapest, 2012. december 4.

aDr. Kőrös András s.k. a tanács elnöke, dr. Csűri Éva s.k. előadó bíró, dr. Makai Katalin s.k. bíró.

A kiadmány hitelül:

tisztviselő